

7. En liten prinsessa.

Ebba Westberg.

Ej fort.

1. Långt bort i kväl-lens sken fly - ger Stork Lån - ge - ben. „Kä - ra stork, du

2. Mörk lig - ger ber-gets topp, Nej, där gick må-nen opp. „Ser du tak, som

3. Å, se Stork Lån - ge - ben! Nej, så - dan li - ten en! Hvad skall flic - kan

snäl - la, hvad kan re - san gäl - la?” „Jag skall dit du in - te vet,

glim - ma? Ser du haf - vets strim-ma?” Öf - ver haf - vet bär vår färd,

he - ta? „Jung - fru Mar - ga - re - ta!” Hell det nam - net! Det är godt,



*cresc.*

vä - gen är min hem - lig - het. Nat - ten är så stil - la. Vill du med, du lil - la?  
så - dan väg är re - san värd. Håll dig fast med han - den! Re - dan skym - tar stranden."  
bätt - re arf har in - gen fått: när - ma och fö - re - na vill det nam - net me - na.

*cresc.*

*mf* *p* *espr.* *ritard.*

Sätt dig på min rygg och kom, ak - ta dig att se dig om, så far' vi!"  
Vak - na! Vid en fön - ster - karm där slår stor - ken tvärt a - larm. Hvem såg det?  
Nu är vi - san sjun - gen ut; sa - gan den är in - te slut\_ Å nej, då!

*mf* *p* *dolce* *ritard.*